

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **V. Š.,** zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. KUOK 83019/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 15. 8. 2017, č. j. 65 A 50/2014 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 15. 8. 2017, č. j. 65 A 50/2014 – 62, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. KUOK 83019/2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 8. 2014, č. j. SMOL/171214/2014/OARMV/DPD/Hyb, kterým správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, za spáchání správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1

zákona o silničním provozu, jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití předmětného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič vozidla žalobkyně porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 9. 2013 v době cca od 23:30 do 00:05 hod. v Olomouci na ulici Mlýnská stál s tímto motorovým vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a *„Pěší zóna", s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0 - 24 hod., cyklisté, TAXI 0 - 24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod."*

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve obsáhle zrekapituloval průběh soudního řízení v dané věci, přičemž poukázal na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, zrušil jeho v pořadí první zamítavé rozhodnutí v tomto případu. K samotnému porušení povinnosti stanovené v § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu krajský soud následně citoval právě výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž byl vysloven závěr, že *„zásadně by bylo k tomu, aby nacházení se vozidla v klidu v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště bylo legální, přípustné toliko jeho zastavení; stání nikoli (§ 39 odst. 5 věta třetí zákona o silničním provozu). I zde však vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem bylo myslitelné, že vozidlo stěžovatelky na místě pouze zastavilo. Zastavení na dobu cca 30 minut (mezi 23.30 a cca 0.00, resp. 0.05 hod.) je u osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.* (...) *Jakkoli to není příliš pravděpodobné, pokud by byla z vozidla vskutku vykládána a do některé z přilehlých budov přenášena větší a složitější hudební aparatura pro svatbu, mohlo by se o legální zastavení vozidla jednat. U Škody Octavia kombi, což je vozidlo stěžovatelky, si převážení takovéto aparatury lze představit. Z vyjádření městských policistů plyne, že zaznamenali, jak dlouho se vozidlo na daném místě nacházelo, a že nezjistili řidiče vozidla. Z tohoto vyjádření by bylo možno soudit, že po dobu rozhodných cca 30 minut nikdo k vozidlu nepřišel a nic z něj nevykládal a nikam neodnášel. Je pravděpodobné, že pokud by se tak stalo, policisté, pokud by tam byli, by to zaznamenali a uvedli do oznámení přestupku, a je rovněž pravděpodobné, že by se pokusili zjistit totožnost přišedšího a dotázali se jej, za jakým účelem skládku hudební aparatury provádí. Z oznámení o přestupku nicméně neplyne, že městští policisté byli na místě po celou dobu mezi 23.30 a zhruba půlnocí. Z kontextu jejich oznámení (dostavili se na místo na čísi telefonické oznámení a na místě se nacházela podle všeho i jiná auta – to plyne i z fotodokumentace, aniž však by z ní bylo patrné, zda jiná auta v místě zastavila či stála oprávněně) lze spíše soudit, že se na místě zdrželi po celou rozhodnou dobu, není to však ani v nejmenším jisté."* Krajský soud tedy ve věci nařídil jednání, při němž vyslechl jako svědky strážníky Městské policie Olomouc, kteří na místě přestupku dne 13. 9. 2013 zasahovali.

[3] Z předmětných výpovědí krajský soud zjistil, že jak str. D., tak str. Š. jsou strážníky Městské policie Olomouc již déle než 5 let, přičemž v roce 2013 byla jejich běžnou pracovní činností kontrola přestupků v dopravě. Ani jeden ze strážníků si na posuzovaný případ konkrétně nepamatoval s odůvodněním časového odstupu a množství obdobných řešených věcí. Shodně však popsali běžnou praxi, tj. jakým způsobem postupovali při řešení situace, kdy na místě spáchání přestupku spočívajícím v nezákonném stání vozidla

v pěší zóně nebyl zastižen řidič vozidla. Str. Š. uvedl, že vidí-li vozidlo stojící v pěší zóně, nejdříve je obejde a zjišťuje, zda není nějak označeno jako zásobování, vozidlo invalidy apod. Pokud nic podobného nenajde, vypíše výzvu nepřítomnému pachateli, která má dvě části, přičemž jedna se zanechává za oknem vozidla, druhá se odevzdává na městské policii. Je-li v kolonce pro čas vypsán časový úsek, pak první údaj značí okamžik, kdy se dostavil na místo, a druhý údaj okamžik, kdy místo opouštěl. Dále sdělil, že označuje-li takto více vozidel v delším úseku, může se hlídka zdržovat na místě i 2 hodiny, s tím, že se staví tak, aby měli strážníci po celou dobu kontrolovaná vozidla pod dozorem. Pokud by v tomto časovém rozmezí někdo k vozidlu přišel, případně něco nakládal či vykládal, určitě by si toho všiml a začal s ním přestupek řešit na místě. Zpracování jednoho vozidla dle výpovědi str. Š. trvá přibližně 10 minut, v posuzované věci bylo na místě více vozidel v řadě, proto na místě strávili více času. Str. D. popsal uvedenou praxi totožně, přičemž uvedl, že časové rozmezí zaznamenané na oddělené části výzvy znamená, že po celou dobu byli na místě, a to se služebním vozidlem se zapnutými majáky, tudíž pokud by v této době někdo k vozidlu přišel a uviděl zanechané oznámení, nemohl hlídku přehlédnout a lze předpokládat, že by věc přišel řešit. Stejně tak, pokud by sami členové hlídky kohokoliv viděli, že by se k vozidlu přiblížil a něco z něj vykládal či nakládal, pak by ho vyzvali k řešení přestupku na místě. Vyloučil, že by jim po dobu, kterou se na místě zdržovali, ve vztahu ke kontrolovaným vozidlům mohlo cokoli uniknout. Skutečnost, že věc odevzdali dál, svědčí dle str. D. o tom, že v dané době u vozidla nikoho neviděli.

[4] Uvedené výpovědi svědků vyhodnotil krajský soud jako přesvědčivé. Tito totiž ani poté, co si případ „osvěžili“, netvrdili, že by jim předmětný přestupek jakkoliv utkvěl v paměti a že by tedy byli schopni konkrétní skutkové okolnosti osvětlit. Byli však schopni popsat běžnou praxi při řešení obdobných případů, přičemž se v tomto ohledu plně shodovali. Pro posouzení dané věci pak bylo dle krajského soudu podstatné, že oba potvrdili, že časový údaj vypsaný ve formuláři v řádku začínajícím *„dopustil se v době“* znamená, že po celou uvedenou dobu byla hlídka na místě a řešená vozidla měla nepřetržitě pod dozorem. Oba svědkové naproti tomu vyloučili, že by jejich pozornosti mohlo uniknout, že z některého z vozidel byly někým nakládány či vykládány věci a že by taková osoba nebyla strážníky oslovena. Předmětné výpovědi krajský soud hodnotil i v souvislosti s dalšími důkazy, konkrétně fotografiemi, které potvrzují, že u zdi objektu bylo zaparkováno více vozidel; vozidlo vpravo od vozidla žalobkyně má na skle u řidiče vylepenou rovněž výzvu městské policie. Tvrzení strážníků, že pokud se na místě zdržovali delší dobu, znamená to, že řešili více vozidel, tedy tímto bylo potvrzeno. Vozidla zachycená na jedné z fotografií se přitom nacházejí vzájemně v těsné blízkosti a zavazadlovými prostory obrácena do ulice, čímž bylo podle krajského soudu skutečně vyloučeno, že by si v posuzované věci mohli strážníci nevšimnout, že někdo z vozidla žalobkyně vykládá hudební aparaturu pro svatbu.

[5] Krajský soud měl tudíž za spolehlivě prokázané, že strážníci městské policie se dne 13. 9. 2013 po celou dobu uvedenou v záznamu (na č. l. 4 správního spisu), tj. od 23.30 do 0.05 hod., zdržovali na místě, kde se nacházelo zaparkované vozidlo žalobkyně, přičemž bylo vyloučeno, že by se v danou dobu mohlo odehrávat to, co žalobkyně tvrdila (tj. skládka hudební aparatury pro svatbu). Skutkovou verzi žalobkyně proto krajský soud považoval za nevěrohodnou a účelovou, když zjištění správních orgánů ve věci považoval za dostatečná a postačující k prokázání spáchání deliktu spočívajícího ve stání v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště. Jiné vysvětlení toho,

proč, ačkoliv v době, kdy byli strážníci na místě, nebylo z vozidla nic vykládáno, se jednalo toliko o zastavení vozidla, žalobkyně krajskému soudu nenabídla.

[6] Závěrem odůvodnění krajský soud uvedl, že po předmětném výslechu strážníků zástupce žalobkyně navrhl provedení výslechu svědka K., tj. žalobkyní označeného řidiče vozidla, a to k prokázání jejího tvrzení, že vykládal hudební aparaturu pro svatbu. Krajský soud však tento důkazní návrh zamítl, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že byl již po provedeném dokazování spolehlivě prokázán opak žalobkyní uplatněných námitek. Provedení výslechu svědka K. tak krajský soud shledal zcela nadbytečným.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Úvodem kasační stížnosti stěžovatelka poukázala zejména na skutečnost, že strážníci Městské policie Olomouc vypovídali po téměř čtyřech letech ode dne, kdy se předmětný skutek stal. Následně stěžovatelka poukázala na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, zavázal krajský soud provedením svědeckých výpovědí strážníků s tím, že když bude zjištěno, že strážníci se po celou dobu nacházeli na místě, a měli tak vozidlo pod dohledem, smí napadené správní rozhodnutí potvrdit. Krajský soud však takové zjištění neučinil, neboť si strážníci na situaci nepamatovali. Podle stěžovatelky přitom na věci nemůže nic změnit ani strážníky popsaný obecný průběh jejich činnosti. K tomu stěžovatelka doplnila, že „*…i v případě, kdyby zahlédli osobu, kterak něco vykládá z vozidla, a nestihli by tuto kontaktovat, nebo by je tato odbyla (což je v případě P. K. pravděpodobné), jen stěží by si na to pamatovali, po dalších deseti tisících obdobných situací. Je zcela vyloučeno, že by strážníci mohli s jistotou tvrdit, nebo že by z obecného popisu jejich činnosti bylo možné dovozovat, že právě dne 13. 9. 2013 v čase 23:30 až 00:05 měli s určitostí vozidlo žalobkyně v přímém vizuálním kontaktu po celou dobu*“.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že „*se snažila své tvrzení, dle kterého vskutku byla v místě vykládána hudební aparatura, prokázat svědeckou výpovědí osoby, která aparaturu vykládala. Osoba, která v místě zaparkovala, a která reprosoustavu vykládala* (podle stěžovatelky P. K.), *mohla vysvětlit, proč se dělo tak dlouho, a poskytnout další detaily*“. V tomto kontextu stěžovatelka také zmínila, že v daném případě bylo nutné těžkou reprosoustavu přemístit do vnitřního prostoru, přičemž tento není přízemní a nedisponuje ani výtahem. K vyložení aparatury tudíž bylo zapotřebí delšího času.

[10] Krajský soud tak dle stěžovatelky nepostavil najisto, že strážníci měli její vozidlo po celou (rozhodnou) dobu na dohled a nikdo se u něj neobjevil, jakož i to, že neexistovala žádná indicie, že se jedná o vozidlo svatby. Stěžovatelka tedy namítla, že správní orgány neopatřily dostatečnou sadu důkazních prostředků. S odkazem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, zároveň uvedla, že jí mělo k úspěšnosti v soudním řízení postačit již to, že poukázala na jiné možné varianty skutkového průběhu. Krajskému soudu se pak nepodařilo prokázat, že by stěžovatelkou tvrzený skutkový děj byl nemožný, když si svědci na projednávanou věc nepamatovali.

[11] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby současně s ním zrušil i rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval jádrem kasační argumentace stěžovatelky, přičemž je zásadně nutné připomenout závěry, k nimž dospěl již v předcházejícím (zrušujícím) rozhodnutí v této věci. Konkrétně se jedná o rozsudek ze dne ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[ž]alovaný dostatečně nezdokumentoval vozidlo stěžovatelky, takže dokumentace neposkytuje s dostatečnou mírou pravděpodobnosti informaci o tom, že její vozidlo se na místě samém nacházelo bez oprávnění ke vjezdu. Nicméně stěžovatelka není postižena za vjezd jejího vozidla do pěší zóny, nýbrž za jeho stání v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště, čehož se řidič jejího vozidla mohl dopustit i tehdy, pokud by do pěší zóny samotné vjel oprávněně. Na druhé straně skutková verze předestřená stěžovatelkou (zastavení za účelem vyložení hudební aparatury pro svatbu) je natolik nepravděpodobná a vykazující tolik „slabých míst", že takříkajíc zavání nevěrohodností a účelovostí. Její pravdivost však nelze zcela vyloučit.*

Za těchto okolností bude na krajském soudu (viz právní věta III. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71), aby se pokusil ve věci zjednat jasno. V první řadě by měli být vyslechnuti městští policisté za účelem zjištění, zda na místě, kde se vozidlo nacházelo, byli po celou dobu mezi 23.30 a cca půlnocí rozhodného dne, a zda tedy se vskutku v rozhodnou dobu mohlo odehrávat to, co tvrdí stěžovatelka, tedy skládka hudební aparatury.

Pokud takto bude zjištěno, že se aparatura vskutku vykládala či vykládat mohla, bude na místě rozhodnutí žalovaného (příp. i správního orgánu prvního stupně) zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť pak by bylo třeba zjistit další poměrně rozsáhlý okruh rozhodných skutečností. Dokazovat by bylo třeba, zda se aparatura vykládala či mohla vykládat za aprobovaným účelem, tj. kvůli svatbě, a zda tedy vozidlo stěžovatelky se vůbec mohlo v místě nacházet legálně. Dále by bylo třeba zjistit, zda při případném vykládání aparatury byly dodrženy podmínky legálního zastavení vozidla, tedy že složení nákladu proběhlo neprodleně. Podle výsledku dokazování by pak správní orgány o věci znovu rozhodly, přičemž není vyloučena ani modifikace právní kvalifikace skutku.

Pokud by však krajský soud zjistil, že v době mezi 23.30 a zhruba půlnocí nikdo z vozidla stěžovatelky nic nevykládal, bylo by skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelkou nutno považovat za nevěrohodnou, ledaže by stěžovatelka přišla s jiným plausibilním vysvětlením, proč, ačkoli v době, kdy městští policisté byli na místě, nic vykládáno nebylo, se přesto o zastavení vozidla jednalo. Nejvyšší správní soud si v tuto chvíli neumí představit takovéto jiné plausibilní vysvětlení, nechce však předem a priori jeho možnost vylučovat. Pokud by se skutková verze stěžovatelky v řízení před krajským soudem ukázala být nevěrohodná, bylo by na místě žalobu zamítnout a skutková zjištění správních orgánů považovat přes vytčené vady za dostatečná,

neboť k prokázání spáchání deliktu spočívajícího ve stání v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště by postačovala.“

[14] Krajský soud, vázán shora citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu, tedy ve věci nařídil jednání, při němž vyslechl jako svědky strážníky Městské policie Olomouc zasahující dne 13. 9. 2013 na místě přestupku. Str. D. vypověděl, že *„[n]a tento konkrétní případ si nepamatuju. Pokud jsem tázán na časové rozmezí, které je vypsáno v záznamu v kolonce „dopustil se v době“, pak jsme na místě asi řešili více vozidel. Uvedené rozmezí znamená, že po celou dobu jsme byli na místě, a to se služebním vozidlem se zapnutými majáky. Pokud by v té době někdo k vozidlu přišel a uviděl by zanechané oznámení, nemohl nás přehlédnout a předpokládám, že by věc přišel řešit. Stejně tak, pokud bychom kohokoliv viděli, že by se k vozidlu přiblížil, motal se kolem něj, něco vykládal či nakládal, pak bychom opačně my ho vyzvali k řešení přestupku na místě. Skutečnost, že jsme věc odevzdali dál, svědčí o tom, že jsme v té době u vozidla nikoho neviděli.“* Str. Š. pak ve své výpovědi uvedl, že *„[v] roce 2013 bylo mojí běžnou prací udržování veřejného pořádku ve středu města a okolí. Do toho patřilo i řešení dopravních přestupků, včetně špatného parkování apod.* (...) *Na tento konkrétní případ si nepamatuji, jsou dny, kdy zanechávám tři obdobná oznámení, ale i dny, kdy jich zanechávám třeba patnáct. Obecně mohu říci, že pokud vidím takové vozidlo, nejdříve ho obejdu, jestli není nějak označeno jako zásobování, vozidlo invalidy apod., a pokud nic podobného nenajdu, vypíšu výzvu nepřítomnému pachateli.* (...) *Pokud je v kolonce pro čas vypsán časový úsek, pak první údaj značí okamžik, kdy jsem se dostavil na místo, a druhý údaj okamžik, kdy jsem místo opouštěl. Někdy, třeba když se takto označuje více vozidel v delším úseku, můžeme být na místě i dvě hodiny. Pokud by v tomto časovém rozmezí někdo k vozidlu přišel, případně něco nakládal či vykládal, určitě bych si toho všiml a začal s ním přestupek řešit na místě.* (...) *Pokud jsem tázán, jak dlouho mi trvá zpracování jednoho vozidla, je to různé, ale obecně lze říci, že včetně všech úkonů asi 10 minut. Po celou dobu mám místo pod dozorem, pokud na místě řeším více vozidel, odpovídá tomu doba, kterou tam strávím. Jsem si zcela jist, že jsem vozidlo měl pod kontrolou celou dobu, protože tak to dělám vždy, určitě jsem nebyl třeba za rohem, protože je i v mém zájmu vyřešit přestupek případně na místě. Stavím se tedy tak, abych měl mnou kontrolovaná vozidla celou dobu pod dozorem. V řadě bylo více stejně zaparkovaných vozidel* (pozn. svědek byl seznámen s fotodokumentací), *proto jsme strávili na místě více než mnou uváděných 10 minut.“*

[15] Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že svědecké výpovědi zasahujících strážníků Městské policie Olomouc lze považovat za hodnověrné a v daném případě i klíčové. Je sice pravdou, že tito si konkrétní skutkové okolnosti nepamatovali, avšak v kontextu výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu je pro posouzení věci zcela zásadní to, že strážníci naprosto přesně, jednoznačně a souladně vylíčili „běžnou“ praxi při řešení obdobných případů. Nadto je vhodné upozornit na výpověď svědka str. Š., a to v části, ve které výslovně uvedl, že *„... pokud vidím takové vozidlo, nejdříve ho obejdu, jestli není nějak označeno jako zásobování, vozidlo invalidy apod., a pokud nic podobného nenajdu, vypíšu výzvu nepřítomnému pachateli.“* V nyní projednávané věci přitom nevyvstala žádná (zvláštní) okolnost svědčící tomu, že by došlo k jakékoliv odchylce od standardního, tzv. „zažitého“, postupu strážníků. K tomu je třeba poukázat také na skutečnost, že oba strážníci potvrdili, že časový údaj vypsaný ve formuláři v řádku *„dopustil se v době“* znamená, že je hlídka po celou zde zapsanou dobu na místě samém, přičemž kontrolovaná vozidla jsou pod jejich dozorem. Svědkové tak vyloučili, že by jejich pozornosti mohlo uniknout, že z některého z vozidel byly někým nakládány či vykládány věci. Pokud

by se s tak stalo, takovouto osobu by oslovili a vyzvali ji k řešení přestupku na místě. Nutno podotknout, že předmětné výpovědi byly hodnoceny v souvislosti s dalšími důkazy, jež jsou součástí správního spisu. Konkrétně se jedná o fotodokumentaci potvrzující, že na daném místě bylo zaparkováno vícero vozidel, přičemž vozidlo vpravo od vozidla stěžovatelky má na skle u řidiče rovněž vylepenu výzvu městské policie. Tato okolnost tedy potvrzuje tvrzení strážníků, že pokud na určitém místě řeší větší počet vozidel, zdrží se zde také delší dobu. Z fotodokumentace (fotografie č. 2) je navíc zcela zřejmé, že se řešená vozidla nacházela vzájemně v těsné blízkosti, přičemž, jak již správně uvedl krajský soud, „*zavazadlovými prostory obrácené do ulice, tudíž je skutečně vyloučeno, že by si v posuzované věci mohli strážníci nevšimnout, že někdo z vozidla žalobkyně* (tj. stěžovatelky) *vykládá hudební aparaturu pro svatbu*“.

[16] V řízení před krajským soudem tak bylo, ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu plynoucích z předcházejícího rozsudku ve věci, prokázáno, že se strážníci Městské policie Olomouc dne 13. 9. 2013, a to v době od 23:30 do 0:05 hodin (viz záznam na č. l. 4 správního spisu), zdržovali právě na místě, kde se nacházelo vozidlo stěžovatelky, přičemž bylo vyloučeno, že by v rozhodnou dobu mohl někdo z tohoto vozidla něco vykládat či nakládat, popř. že by zde docházelo k jinému obdobnému jednání. Skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelkou je proto nutné považovat za nevěrohodnou a účelovou. Stěžovatelka nepřišla ani s jiným plausibilním vysvětlením, proč, ačkoliv v době, kdy městští policisté zjevně byli na místě, nic vykládáno nebylo, se přesto o zastavení vozidla jednalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36). Skutková zjištění správních orgánů tak bylo možné za daného stavu považovat za dostatečná, neboť k prokázání spáchání deliktu spočívajícího ve stání v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště plně postačují.

[17] Namítla-li dále stěžovatelka, že nebyl proveden výslech P. K. (dle stěžovatelky „*osoba, která v místě zaparkovala, a která reprosoustavu vykládala*“), pak Nejvyšší správní soud poukazuje na právní názor vyslovený již v jeho prvotním rozsudku ve věci ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36: „*V tomto kontextu Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že je čistě na rozhodnutí provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří. Pokud jej půjčí osobě, která často nedodržuje povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž se následně tato osoba účelově vyhýbá projednání svého přestupku, musí být provozovatel připraven nést případnou objektivní odpovědnost za její jednání. Zároveň účastník řízení nese následky jednání zástupce, kterého si sám zvolí. V daném případě totiž nelze odhlédnout od skutečnosti, že P. K. byl osobou, kterou stěžovatelka označila za pachatele přestupku, a tedy osobou, která měla ve věci logicky protichůdné zájmy. Současně však stěžovatelku (dle její svobodně projevené vůle) zastupovala v řízení společnost, s jejíž činností je P. K. úzce spojen. Ve spojení s dalšími skutečnostmi, které popsal krajský soud v napadeném rozsudku, jakož i správní orgány ve svých rozhodnutích, lze souhlasit, že i v případě stěžovatelky se jednalo o obstrukční a účelovou strategii, jak se vyhnout odpovědnosti za protiprávní jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 – 46).*“ Od výše citovaného hodnocení se přitom nebylo důvodu ani v nynější fázi soudního řízení jakkoliv odchylovat. Nejvyšší správní soud tedy namítaný postup krajského soudu shledal zákonným, přičemž (s ohledem na již uvedené) krajskému soudu přisvědčil v tom, že provedeným dokazováním byl spolehlivě prokázán opak stěžovatelčiných skutkových tvrzení. Provedení výslechu P. K. by tak vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu bylo zcela nadbytečné, jak správně uvážil krajský soud.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje také na rozsudek ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32, ve kterém uvedl, že *„[s]těžovatel byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, společností FLEET Control, s. r. o. Kasační soud proto pokládá za vhodné upozornit rovněž na rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016 - 28. V tomto rozhodnutí jsou přiblíženy procesní taktiky zmíněné společnosti (i dalších osob s ní spojených), které zastupují obviněné z přestupků v řadě správních řízení. Námitky jsou ve správních řízeních uplatňovány de facto strojově, ve velmi obdobných podáních. Tyto postupy mají za cíl dosáhnout prekluze projednávaného přestupku tím, že vytvoří řadu procesních komplikací, v jejichž důsledku se správní orgány v určité menšině případů vlivem lidského faktoru zmýlí. (...) Takové jednání zmocněnců přinejmenším hraničí se zneužitím práva, kterému není nutné poskytnout ochranu.“* Konkrétně ve vztahu k osobě navrhovaného svědka je pak zcela případné odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015 – 37, v němž bylo mj. konstatováno, že *„[o]soba P. K. je správním orgánům a Nejvyššímu správnímu soudu známa, neboť jde o osobu, která v řadě přestupkových řízení vystupuje jako zmocněnec osob viněných z dopravních přestupků. Tento zmocněnec, stejně jako další podobní zmocněnci (...), volí zjevně účelovou procesní strategii,...“*.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[20] Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu